

moderní byt

Nové logo
časopisu

Zvýrazněné
okruhy zájmů

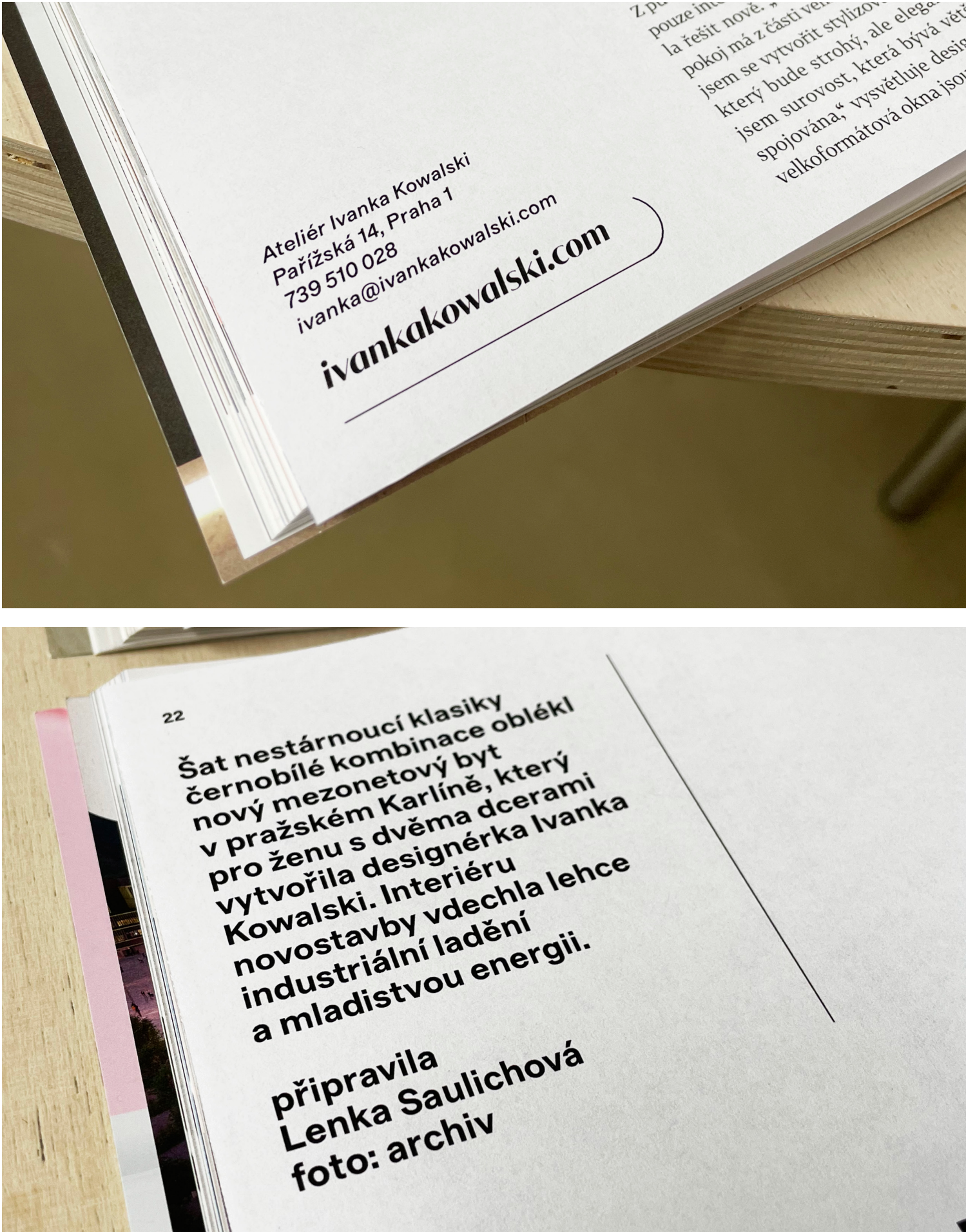

Úvodní či doplňující
informace hlavního
tématu
(nemusí být vždy)

Blok sdružující
servisní informace

Hlavní téma. Výstižné,
krátké sdělení. Umísťuje
se v rámci formátu
dle definovaných principů

Perex a kredity tvoří
úvod stránky. Mají své
pevné oddělené místo.

Třísloupcové
zrcadlo sazby. Texty
zarovnané do bloku.

Doplňkové informace,
webové stránky.

22

Šat nestárnoucí klasiky
černobílé kombinace oblékl
nový mezonetový byt
v pražském Karlíně, který
pro ženu s dvěma dcerami
vytvořila designérka Ivanka
Kowalski. Interiéru
novostavby vdechla lehce
industriální ladění
a mladistvou energii.

připravila
Lenka Saulichová
foto: archiv

Domov, který neomrzí

Dvoupodlažní, 180 m² velký interiér rezidenčního projektu se střešní terasou nad bytem reprezentuje dokonale nadčasový, strohý, ale zároveň i velmi útulný a okouzluující domov tří žen. Paní domu tu bydlí s mladší dcerou. Starší žije v zahraničí, ale pravidelně je navštěvuje a má zde také svůj pokoj. „Neustále sleduji nové trendy v bydlení a novinky v zařízeních, proto nebylo jednoduché naplnit přání majitelky. Potřebovala jsem vytvořit něco, co nebude stárnout a nebude nijak poplatné době, téměř něco abstraktního. To mě nakonec vedlo ke strohé černobílé kombinaci, která je nestárnoucí,“ objasňuje svůj záměr Ivanka Kowalski. Majitelka pořizovala téměř vše nové, ze starého bytu si vzala jen umění a pár křesel, k nimž má osobní vztah. Byt si pořídila na úplném začátku, když se začal stavět, takže bylo možné upravit vše potřebné. Dispozice však změnila designérka jen minimálně. Šlo o úpravu koupelen a vytvořila velkou technickou místnost, která je pro byt této velikosti nezbytná. Z původního standardu a vybavení zachovala pouze interiérové dveře, vše ostatní se rozhodla řešit nově. „Vzhledem k tomu, že obývací pokoj má z části velmi vysoký strop, rozhodla jsem se vytvořit stylizovaný loftový interiér, který bude strohý, ale elegantní. Nechtěla jsem surovost, která bývá většinou s lofts spojována,“ vysvětluje designérka. Všechna velkoformátová okna jsou bez záclon a jejich

stínění je řešeno exteriérovými žaluziemi. Jako obvykle i zde zvolila Ivanka Kowalski velmi omezenou paletu materiálů – v dolním patře litou polyuretanovou podlahu a krytinu z bělených dubových prken v horním patře. Stěny jsou převážně bílé, jen v ložnicích jako akcent použila tapetu s obláčky. V rytmu černobílé kombinace jsou ztvárněny i koupelny – bílé stěrky a kararský mramor s černými bateriemi. Akcent černé barvy provází celý interiér. Designérka nechala vyrobit na míru všechna kamenná umyvadla, kovové schodiště, které navrhla ve spolupráci s architekty ADNS, a pár vestavných skříní. Jinak pracovala s typovými výrobky. „S Ivankou Kowalski spolupracujeme dlouhodobě a v rámci realizací vznikají výjimečné interiéry. Má nevšední cit pro výběr barev i materiálů a ve spojení s naším nábytkem dochází k perfektnímu propojení funkční a estetické hodnoty navrhovaných prostor. To se myslím povedlo i u mezonetu v Karlíně. Jsem moc rád, že máme její důvěru,“ chválí spolupráci s designérkou Ondřej Rusňák ze společnosti Konsepti, která vybavila interiér sofistikovanými designovými prvky.

Majitelka měla velmi jasnou představu o svém ideálním bydlení. Protože už z tohoto bytu neplánuje žádné stěhování, toužila po pořádné kuchyni, kde se jí bude skvěle vařit.

Ateliér Ivanka Kowalski
Pařížská 14, Praha 1
739 510 028
ivanka@ivankakowalski.com

ivankakowalski.com

22

Šat nestárnoucí klasiky černobílé kombinace oblékl nový mezonetový byt v pražském Karlíně, který pro ženu s dvěma dcerami vytvořila designérka Ivanka Kowalski. Interiéru novostavby vdechla lehce industriální ladění a mladistvou energii.

připravila
Lenka Saulichová
foto: archiv

Domov, který neomrzí

Dvoupodlažní, 180 m² velký interiér rezidenčního projektu se střešní terasou nad bytem reprezentuje dokonale nadčasový, strohý, ale zároveň i velmi útulný a okouzlující domov tří žen. Paní domu tu bydlí s mladší dcerou. Starší žije v zahraničí, ale pravidelně je navštěvuje a má zde také svůj pokoj. „Neustále sleduji nové trendy v bydlení a novinky v zařízeních, proto nebylo jednoduché naplnit přání majitelky. Potřebovala jsem vytvořit něco, co nebude stárnout a nebude nijak poplatné době, téměř něco abstraktního. To mě nakonec vedlo ke strohé černobílé kombinaci, která je nestárnoucí,“ objasňuje svůj záměr Ivanka Kowalski. Majitelka pořizovala téměř vše nové, ze starého bytu si vzala jen umění a pár křesel, k nimž má osobní vztah. Byt si pořídila na úplném začátku, když se začal stavět, takže bylo možné upravit vše potřebné. Dispozice však změnila designérka jen minimálně. Šlo o úpravu koupelen a vytvořila velkou technickou místnost, která je pro byt této velikosti nezbytná. Z původního standardu a vybavení zachovala pouze interiérové dveře, vše ostatní se rozhodla řešit nově. „Vzhledem k tomu, že obývací pokoj má z části velmi vysoký strop, rozhodla jsem se vytvořit stylizovaný loftový interiér, který bude strohý, ale elegantní. Nechtěla jsem surovost, která bývá většinou s lofts spojována,“ vysvětluje designérka. Všechna velkoformátová okna jsou bez záclon a jejich

stínění je řešeno exteriérovými žaluziemi. Jako obvykle i zde zvolila Ivanka Kowalski velmi omezenou paletu materiálů – v dolním patře litou polyuretanovou podlahu a krytinu z bělených dubových prken v horním patře. Stěny jsou převážně bílé, jen v ložnicích jako akcent použila tapetu s obláčky. V rytmu černobílé kombinace jsou ztvárněny i koupelny – bílé stěrky a kararský mramor s černými bateriemi. Akcent černé barvy provází celý interiér. Designérka nechala vyrobit na míru všechna kamenná umyvadla, kovové schodiště, které navrhla ve spolupráci s architekty ADNS, a pár vestavných skříní. Jinak pracovala s typovými výrobky. „S Ivankou Kowalski spolupracujeme dlouhodobě a v rámci realizací vznikají výjimečné interiéry. Má nevšední cit pro výběr barev i materiálů a ve spojení s naším nábytkem dochází k perfektnímu propojení funkční a estetické hodnoty navrhovaných prostor. To se myslím povedlo i u mezonetu v Karlíně. Jsem moc rád, že máme její důvěru,“ chválí spolupráci s designérkou Ondřej Rusňák ze společnosti Konsepti, která vybavila interiér sofistikovanými designovými prvky.

Majitelka měla velmi jasnou představu o svém ideálním bydlení. Protože už z tohoto bytu neplánuje žádné stěhování, toužila po pořádné kuchyni, kde se jí bude skvěle vařit.

Ateliér Ivanka Kowalski
Pařížská 14, Praha 1
739 510 028
ivanka@ivankakowalski.com

ivankakowalski.com

23

22

Šat nestárnoucí klasiky černobílé kombinace oblékl nový mezonetový byt v pražském Karlíně, který pro ženu s dvěma dcerami vytvořila designérka Ivanka Kowalski. Interiéru novostavby vdechla lehce industriální ladění a mladistvou energii.

připravila
Lenka Saulichová
foto: archiv

Domov, který neomrzí

Dvoupodlažní, 180 m² velký interiér rezidenčního projektu se střešní terasou nad bytem reprezentuje dokonale nadčasový, strohý, ale zároveň i velmi útulný a okouzlující domov tří žen. Paní domu tu bydlí s mladší dcerou. Starší žije v zahraničí, ale pravidelně je navštěvuje a má zde také svůj pokoj. „Neustále sleduji nové trendy v bydlení a novinky v zařízeních, proto nebylo jednoduché naplnit přání majitelky. Potřebovala jsem vytvořit něco, co nebude stárnout a nebude nijak poplatné době, téměř něco abstraktního. To mě nakonec vedlo ke strohé černobílé kombinaci, která je nestárnoucí,“ objasňuje svůj záměr Ivanka Kowalski. Majitelka pořizovala téměř vše nové, ze starého bytu si vzala jen umění a pár křesel, k nimž má osobní vztah. Byt si pořídila na úplném začátku, když se začal stavět, takže bylo možné upravit vše potřebné. Dispozice však změnila designérka jen minimálně. Šlo o úpravu koupelen a vytvořila velkou technickou místnost, která je pro byt této velikosti nezbytná. Z původního standardu a vybavení zachovala pouze interiérové dveře, vše ostatní se rozhodla řešit nově. „Vzhledem k tomu, že obývací pokoj má z části velmi vysoký strop, rozhodla jsem se vytvořit stylizovaný loftový interiér, který bude strohý, ale elegantní. Nechtěla jsem surovost, která bývá většinou s lofts spojována,“ vysvětluje designérka. Všechna velkoformátová okna jsou bez záclon a jejich

stínění je řešeno exteriérovými žaluziemi. Jako obvykle i zde zvolila Ivanka Kowalski velmi omezenou paletu materiálů – v dolním patře litou polyuretanovou podlahu a krytinu z bělených dubových prken v horním patře. Stěny jsou převážně bílé, jen v ložnicích jako akcent použila tapetu s obláčky. V rytmu černobílé kombinace jsou ztvárněny i koupelny – bílé stěrky a kararský mramor s černými bateriemi. Akcent černé barvy provází celý interiér. Designérka nechala vyrobit na míru všechna kamenná umyvadla, kovové schodiště, které navrhla ve spolupráci s architekty ADNS, a pár vestavných skříní. Jinak pracovala s typovými výrobky. „S Ivankou Kowalski spolupracujeme dlouhodobě a v rámci realizací vznikají výjimečné interiéry. Má nevšední cit pro výběr barev i materiálů a ve spojení s naším nábytkem dochází k perfektnímu propojení funkční a estetické hodnoty navrhovaných prostor. To se myslím povedlo i u mezonetu v Karlíně. Jsem moc rád, že máme její důvěru,“ chválí spolupráci s designérkou Ondřej Rusňák ze společnosti Konsepti, která vybavila interiér sofistikovanými designovými prvky.

Majitelka měla velmi jasnou představu o svém ideálním bydlení. Protože už z tohoto bytu neplánuje žádné stěhování, toužila po pořádné kuchyni, kde se jí bude skvěle vařit.

Ateliér Ivanka Kowalski
Pařížská 14, Praha 1
739 510 028
ivanka@ivankakowalski.com

ivankakowalski.com

23

24

Domov, který neomrzí

Stylizovaný loftový interiér dotvářejí velkoformátová okna bez záclon, stínění je řešeno exteriérovými žaluziemi. Dominantou obývacího pokoje je atypicky řešené schodiště ze subtilního černého lakovaného plechu, pod nímž se na koberci Baxter rozkládá sněhobílá pohovka (Living Divani) doplněná ikonickým křeslem UP 50 od B&B Italia.

moderní byt.cz

23

80

Křehká, elegantní, inteligentní, perfekcionistka. Pokorná autorka monumentálních hi-rise staveb, které vykreslují panorama čínské Šanghaje. Novodobá nomádka, pro niž je cesta domovem. Byla jednou z výrazných osobností letošního Designbloku a v nabitém diáři si našla prostor na rozhovor pro Moderní byt.

připravila
Anna Martinková
foto: Lukáš Hausenblas

Mezi světy Evy Le Peutrec

Setkáváme se na pražském Designbloku.

Máte vůbec čas se na něj podívat jako běžný návštěvník?

Určitě! Mám štěstí, že je Designblok otevřený až do pozdních večerních hodin, takže i když mám program hodně nabitý, čas pro něj si najdu. Konkrétní itinerář nemám, ale rozhodně si nenechám uniknout české sklo. To je pojem v celém světě a mě osobně velmi baví. Samozřejmě si nenechám ujít ani Veletržní palác.

V rámci Designbloku jste představila novou kolekci klik Nomad, kterou jste navrhla pro českého výrobce M&T. Jaké to pro vás bylo, přeseďlat z architektury do produktového designu?

Velmi osvěžující. Byla to zajímavá retrospekce, která mi ukázala, kdo jako architektka jsem, jaké estetické hodnoty vyznávám a s čím mohu jako designérka pracovat. Vznikla tak klika, která je elegantní, subtilní, minimalistická a nadčasová. Myslím, že bude vypadat dobře i za padesát let. Společně s M&T jsme posunuli

hranici možného. Sloučili jsme neslučitelné. Extrémní štíhlost a zároveň ohromnou pevnost. I v tom je návrh jedinečný. Přiznám se, že mě to bavilo natolik, že do budoucna plánuji pod značkou Eva Le Peutrec, ve spolupráci s českými firmami, představovat další produkty, které bych mohla používat ve svých projektech.

Dokážete žít na kterémkoli kontinentě, odbíháte od architektury, abyste vyzkoušela další disciplíny. Kde se to ve vás bere? Myslím, že flexibilita je úplně ta nejdůležitější vlastnost, se kterou můžete v současné době uspět. Velmi se mi líbí citát Stephena Hawkinga, že „intelligence je schopnost přizpůsobit se změně.“ Snažím se jím řídit. Tuto schopnost jsem si osvojila při svých cestách a zejména později při svém dlouhodobém pobytu v Číně. Kdo by zde nebyl schopen se přizpůsobit, ten by tu nemohl žít. Přinejmenším by velmi strádal. V době, kdy jsem odešla do Číny, bylo tamní prostředí velmi dynamické. Ne nadarmo se říkalo, že to, co v Evropě trvá deset let, se zde odehraje za jeden rok. Tím, že jsem zde šest let žila, a více než deset let pracovala jako externí konzultantka, jsem měla možnost navrhnout budovy, na které by evropský architekt potřeboval minimálně šedesát let své kariéry. Tenkrát mi bylo jasné, že taková situace se už nebude nikdy a nikde opakovat. Byla to jedinečná zkušenost a jsem vděčná, že jsem měla šanci ten stavební boom zažít. Být ve správný čas na správném místě.

Vybavíte si ten pocit, když jste vyhrála soutěž na svůj první mrakodrap?

To mi bylo 26 a výhra mého projektu byla pro mne nesmírně povzbuzující. Pochopila jsem, že vůbec nezáleží na tom, že jsem mladá žena z východní Evropy, z postkomunistické země. Svým návrhem jsem porazila Američany, Finy i Číňany. Jediné, co hrálo opravdu roli, byla dobrá architektura, dobrý design.

Neměla jste tehdy strach z velkých měřítek čínské architektury, která jsou přece jen diametrálně odlišná od měřítka české země, českých vísek, chaloupek...?

V té době už jsem měla za sebou dvouletou zkušenost ze Spojených Států a rok z Asie, takže to takový šok nebyl. Čínské měřítko je ale samozřejmě ještě větší než americké. Představuje úskalí i pro řadu světových architektů, kteří dělají skvělou architekturu středních měřítek, ale když přijde na takový celek, jako je mrakodrap či velký multifunkční projekt, jejich návrh selhává. Chybí jim zkušenost a know-how, které nezískají jinak než prací na mnoha a mnoha velkých projektech. Proto jsem moc vděčná, že jsem měla možnost dostat se k takovým projektům tak mladá a k potřebnému know-how se postupně propracovat.

moderní byt.cz

81

„U svých projektů si představuji, jak se v nich budou lidé pohybovat, jakým způsobem je budou používat a hlavně, jak se v nich budou cítit.“

Mrakodrap, multifunkční centra, neřku-li město pro milión lidí, které jste také navrhovala – to jsou kolosy. Jak v projektech tohoto typu zacházíte s něčím tak křehkým, jako je duch či duše?

Je obrovský rozdíl mezi evropskou a čínskou architekturou. V Evropě se navrhuje kontextuálně, tedy v rámci daného prostředí a jeho historie. V Číně se často jedná o nekvalitní okolní zástavbu nebo o projekty vznikající na zelené louce, takže se jako architekt nemáte k čemu vztahovat. Proto se i v takovýchto velkých projektech snažím nezapomínat na lidské měřítko. Přemýšlím, jak se v nich lidé budou pohybovat, jakým způsobem je budou používat a hlavně, jak se v nich budou cítit...

Takže klíčem k dobré architektuře je empatie?
Jednoznačně. Člověk samozřejmě musí pracovat s nějakým racionálně-koncepčním základem. Ve své práci se vždy snažím zjednodušit vše složité na jednoduché, redukovat

maximum na minimum, abych došla k podstatě a té se mohla držet. Jen tak může vzniknout architektura či design, které jsou autentické. Aby se do nich ale vešel i ten lidský rozměr, musí přistoupit i další dimenze uvažování, kterou představuje intuice, empatie... To se mi osvědčilo ve všech zeměpisných šířkách.

Znamená to, že postavit mrakodrap v Praze je totéž jako postavit mrakodrap v Šanghaji?

Není. Evropa má od Asie naprosto odlišný historický, sociální a kulturní kontext. V Číně klienti často očekávají ikonický design. Něco výjimečného, co se otiskne do paměti a stane se symbolem celého města, celé země. V Evropě je, myslím, třeba postupovat v návrhu více kontextuálně. Tak, aby se stavba nijak „nepovyšovala“ nad své okolí, ale vhodně jej doplnila. Pak je tu ještě třetí možný přístup. A to je vytvořit tři nejvyšší ikonické mrakodrapy a zbylé panorama ztvárnit v kvalitní, ale nikoli výstřední architektuře.

Je možné, aby se tohoto přístupu dočkala i česká města?
Je to cesta, ale bohužel nezáleží na mně... Uvidíme, co přinese budoucnost.

Máte na stole nějaký projekt s adresou Česká republika?

Zatím ne, současné projekty jsou v různých, často velmi exotických destinacích, všechny mimo Evropu. Jedná se zejména o velký urbanistický návrh zahrnující residenční čtvrť s bytovými domy, luxusními vilami, nákupním a sportovním centrem, velkým hotelem s bary, restauracemi a wellness, ale nechybí ani kaple. Součástí projektu je ale i návrh venkovního divadla/ opery s dech beroucím výhledem na oceán. Na projekt v ČR stále čekám.

Je něco z asijského vnímání architektury, co by prospělo tomu českému?
V Asii, konkrétně v Japonsku, mi došlo, že lze domy navrhovat úplně jinak, než jak jsme si zvykli v Evropě či v Americe. Dům zde není kompaktní, ale objímá zahradu a stává se její součástí. To mě hodně ovlivnilo a změnilo to i mou tvorbu.

Jste žena, které se podařilo prosadit ve tvrdém světě, který formují zejména muži. Můžeme vůbec uvažovat o ženské architektuře jako fenoménu?

Architektura je výsostná disciplína, která je obtížně slučitelná s mateřstvím a je v ní tedy obecně velmi málo žen. Pokud se bavíme o světovém měřítku, asi by mi stačily prsty jedné ruky, abych vypočítala architektky, kterým se podařilo propracovat na špičku. Většinou se jedná o ženy, kterým se to povedlo ve chvíli, kdy jim odrostly děti, nebo o ženy bez vlastní rodiny. Já jsem měla to štěstí, že jsem mohla začít velmi intenzivně pracovat hned na začátku kariéry. I tak je to ale obrovská výzva. Člověk musí tuto profesi opravdu milovat, aby to ustál. Zároveň nemyslím, že by gender hrál v této sféře nějakou výraznou roli. Nemám pocit například ze svých návrhů, že by bylo jakkoli patrné, že je navrhovala žena. Můj šéf v Číně vždycky říkal, že navrhuji „more sharp than men“.

Co vás fascinuje na plachtění?
Mám ráda ten pocit, když jsou dobře nastavené plachty a vy svištíte po hladině. Jediné, co vnímáte, jsou zvuky vln a větru. Stáváte se jejich součástí.

Kde nejraději plachtíte?
Nejraději naviguji v teplých vodách, proto bych řekla jižní Pacifik. I když Bretaň nebo Středozemní moře jsou také úžasné. Mají svoje roztomilé přístavy a městečka na pobřeží, které mi v Pacifiku tolik chybí.

Eva Le Peutrec (*1980, Hořice)

Architektka, urbanistka, designérka, vizionářka, autorka dvou knih, máma dvou dětí, milovnice jachtingu a módy. Vystudovala architekturu na Technické univerzitě v Liberci. Během studií absolvovala dvouletou stáž v americkém San Franciscu, kde pochopila, že dobrodružství a nejvyšší škola architektury ji čeká ve světě. Cílová destinace: Asie. Přes internet si našla práci v Šanghaji. Ve 26 letech navrhla svůj první mrakodrap. Dnes jich má na kontě 25 a některé z nich převyšují 300 metrů. Jako vedoucí architektka později navrhovala multifunkční centra, kancelářské budovy, luxusní hotely, kulturní a sportovní centra, školy, ale i například celou čtvrť čínské metropole nebo zbrusu nové město pro milión obyvatel. Za poklidnějším životem se vypravila do Tichomoří, do Nové Kaledonie. Zde žije v nejvyšší budově na ostrově se svými dvěma dětmi. Vede vlastní architektonický ateliér E-STUDIO, jehož portfolio tvoří urbanistické návrhy, architektura, interiéry, produktový design, ale například i návrh na opravu požárem zničené katedrály Notre-Dame de Paris.

„U svých projektů si představuji, jak se v nich budou lidé pohybovat, jakým způsobem je budou používat a hlavně, jak se v nich budou cítit.“

Mrakodrap, multifunkční centra, neřku-li město pro milión lidí, které jste také navrhovala – to jsou kolosy. Jak v projektech tohoto typu zacházíte s něčím tak křehkým, jako je duch či duše?

Je obrovský rozdíl mezi evropskou a čínskou architekturou. V Evropě se navrhuje kontextuálně, tedy v rámci daného prostředí a jeho historie. V Číně se často jedná o nekvalitní okolní zástavbu nebo o projekty vznikající na zelené louce, takže se jako architekt nemáte k čemu vztahovat. Proto se i v takovýchto velkých projektech snažím nezapomínat na lidské měřítko. Přemýšlím, jak se v nich lidé budou pohybovat, jakým způsobem je budou používat a hlavně, jak se v nich budou cítit...

Takže klíčem k dobré architektuře je empatie?
Jednoznačně. Člověk samozřejmě musí pracovat s nějakým racionálně-koncepčním základem. Ve své práci se vždy snažím zjednodušit vše složité na jednoduché, redukovat

maximum na minimum, abych došla k podstatě a té se mohla držet. Jen tak může vzniknout architektura či design, které jsou autentické. Aby se do nich ale vešel i ten lidský rozměr, musí přistoupit i další dimenze uvažování, kterou představuje intuice, empatie... To se mi osvědčilo ve všech zeměpisných šířkách.

Znamená to, že postavit mrakodrap v Praze je totéž jako postavit mrakodrap v Šanghaji?

Není. Evropa má od Asie naprosto odlišný historický, sociální a kulturní kontext. V Číně klienti často očekávají ikonický design. Něco výjimečného, co se otiskne do paměti a stane se symbolem celého města, celé země. V Evropě je, myslím, třeba postupovat v návrhu více kontextuálně. Tak, aby se stavba nijak „nepovyšovala“ nad své okolí, ale vhodně jej doplnila. Pak je tu ještě třetí možný přístup. A to je vytvořit tři nejvyšší ikonické mrakodrapy a zbylé panorama ztvárnit v kvalitní, ale nikoli výstřední architektuře.

Je možné, aby se tohoto přístupu dočkala i česká města?
Je to cesta, ale bohužel nezáleží na mně... Uvidíme, co přinese budoucnost.

Máte na stole nějaký projekt s adresou Česká republika?

Zatím ne, současné projekty jsou v různých, často velmi exotických destinacích, všechny mimo Evropu. Jedná se zejména o velký urbanistický návrh zahrnující residenční čtvrť s bytovými domy, luxusními vilami, nákupním a sportovním centrem, velkým hotelem s bary, restauracemi a wellness, ale nechybí ani kaple. Součástí projektu je ale i návrh venkovního divadla/ opery s dech beroucím výhledem na oceán. Na projekt v ČR stále čekám.

Je něco z asijského vnímání architektury, co by prospělo tomu českému?

V Asii, konkrétně v Japonsku, mi došlo, že lze domy navrhovat úplně jinak, než jak jsme si zvykli v Evropě či v Americe. Dům zde není kompaktní, ale objímá zahradu a stává se její součástí. To mě hodně ovlivnilo a změnilo to i mou tvorbu.

Jste žena, které se podařilo prosadit ve tvrdém světě, který formují zejména muži. Můžeme vůbec uvažovat o ženské architektuře jako fenoménu?

Architektura je výsostná disciplína, která je obtížně slučitelná s mateřstvím a je v ní tedy obecně velmi málo žen. Pokud se bavíme o světovém měřítku, asi by mi stačily prsty jedné ruky, abych vypočítala architektky, kterým se podařilo propracovat na špičku. Většinou se jedná o ženy, kterým se to povedlo ve chvíli, kdy jim odrostly děti, nebo o ženy bez vlastní rodiny. Já jsem měla to štěstí, že jsem mohla začít velmi intenzivně pracovat hned na začátku kariéry. I tak je to ale obrovská výzva. Člověk musí tuto profesi opravdu milovat, aby to ustál. Zároveň nemyslím, že by gender hrál v této sféře nějakou výraznou roli. Nemám pocit například ze svých návrhů, že by bylo jakkoli patrné, že je navrhovala žena. Můj šéf v Číně vždycky říkal, že navrhuji „more sharp than men“.

Co vás fascinuje na plachtění?
Mám ráda ten pocit, když jsou dobře nastavené plachty a vy svištíte po hladině. Jediné, co vnímáte, jsou zvuky vln a větru. Stáváte se jejich součástí.

Kde nejraději plachtíte?
Nejraději naviguji v teplých vodách, proto bych řekla jižní Pacifik. I když Bretaň nebo Středozemní moře jsou také úžasné. Mají svoje roztomilé přístavy a městečka na pobřeží, které mi v Pacifiku tolik chybí.

Eva Le Peutrec (*1980 v Hořicích)

Architektka, urbanistka, designérka, vizionářka, autorka dvou knih, máma dvou dětí, milovnice jachtingu a módy. Vystudovala architekturu na Technické univerzitě v Liberci. Během studií absolvovala dvouletou stáž v americkém San Franciscu, kde pochopila, že dobrodružství a nejvyšší škola architektury ji čeká ve světě. Cílová destinace: Asie. Přes internet si našla práci v Šanghaji. Ve 26 letech navrhla svůj první mrakodrap. Dnes jich má na kontě 25 a některé z nich převyšují 300 metrů. Jako vedoucí architektka později navrhovala multifunkční centra, kancelářské budovy, luxusní hotely, kulturní a sportovní centra, školy, ale i například celou čtvrť čínské metropole nebo zbrusu nové město pro milión obyvatel. Za poklidnějším životem se vypravila do Tichomoří, do Nové Kaledonie. Zde žije v nejvyšší budově na ostrově se svými dvěma dětmi. Vede vlastní architektonický ateliér E-STUDIO, jehož portfolio tvoří urbanistické návrhy, architektura, interiéry, produktový design, ale například i návrh na opravu požárem zničené katedrály Notre-Dame de Paris.